

Dierenbescherming lezing oktober 2006

Normen en waarden voor mensen en paarden

Anne Muller; communicatietrainer, acupressuurtherapeut, manege-instructeur en auteur van het boek "Basis Rijkunst" (wat beweegt de ruiter). Sinds 1994 specialiseert zij zich in het werken met mensen en paarden... vooral manegepaarden. Anne vertelt waarom ze vindt dat mensen tot in de eeuwigheid op paarden moeten kunnen blijven rijden, dat we dit juist zouden moeten stimuleren.

Natuurlijk moeten deze menselijke wensen dan bijdragen aan het paardwelzijn, dus respectvol en binnen een voor het dier begrijpelijk kader. Alleen als we het paard in zijn waarde en normale doen laten krijgen ze een beetje praatjes, kunnen ze zichzelf zijn en hebben ze ons veel meer te bieden. Een goed verstaander (ruiter) heeft maar een half woord nodig en zo ontstaat er een vraag en antwoord spel; bewegen en bewogen worden. In zo'n klimaat kunnen beide, dier en vriend, zowel fysiek als emotioneel groeien en ontwikkelen.

Kijkend naar de bekende vijf vrijheden van het paard verteld Anne waar we steeds meer aandacht voor hebben gekregen, want we zijn best wel op de goede weg. Maar ook waar onze verbeterpunten zitten. Binnen onze omgang met het paard kunnen een aantal maatregelen snel genomen worden. Op de doorsnee stal heeft het paard tegenwoordig daglicht, voldoende voeding en vers water. Steeds meer paarden krijgen regelmatig weidegang en vriendjes. Er zijn meer paardenartsen dan ooit tevoren. We gaan op cursussen EHBO en paardentaal. Komt allemaal goed, toch?

Totdat je rijpaard bent en je een ruiter treft die er niet zo heel veel van snapt. Een ruiter die op de grond al balansproblemen heeft, last van spanning of zich geen houding weet te geven. Gelaten loop je je rondjes en je weet elke keer precies hoe laat het is.

Tijd dat we de gebruikelijke lessen tegen het licht houden. Er wordt steeds vaker steeds minder aandacht besteed aan de basis van de basis. De zit, houding en attitude van de RUITER. Nog wordt er steeds geroepen; 'hij doet het niet' en het paard krijgt aldus, evt. met kennis van zaken, de schuld!

Die overtuiging of 'wetenschap' wordt achterhaald door de wetenschap. WIJ bonken, trekken, klapperen, verliezen ons evenwicht en klampen ons vast aan het paard als het effe fout dreigt te gaan. Meetbaar, toetsbaar, zwart op wit bewezen. De schuldvraag kan dus de wereld uit en wij moeten ruiterlijk toegeven dat er aan ons nog het een en ander te verbeteren valt. Zolang wij niet beschikken over DE onafhankelijke zit belasten we zowel lichamelijk als mentaal de paarden met onze tekortkomingen. Opvallend is het dat zovéél ruiters (95%) kampen met zit- of bewegingsfouten, dat die daar zelf nauwelijks weet van hebben. Onze huidige inzichten omzeilen het probleem en het antwoord, laten aldus een vacuüm achter en het paard is praktisch gezien de klos.

Let op! Er is niks mis met de conventionele lesmethodes, mits volgens het boekje toegepast, probleem is dat we een stuk, een deel, missen. Wat we nodig hebben is meer inzicht in de beweging en de leerprocessen van de ruiter en een manier/methode om dát over te brengen. Meetbare en begrijpelijke normen en waarden; loodrecht, waterpas, zuiver rond en pas als het ontspannen kan dan...maar vooral consequent.

Met o.a. haar boek wil Anne materiaal aanreiken waarmee instructeurs en ruiters praktisch aan de slag kunnen. Bewegingsgewaarwording; wat moet je kunnen (doen of laten) om rustig te zitten op een skippiebal met skeelers aan. De ruiter leert eerst zichzelf in balans te besturen ofwel in de hand te houden, waardoor het paard de kans krijgt het goede voorbeeld te volgen, ofwel de leerling van 'commentaar' te voorzien. Onbuigzame ruiter... onbuigzaam paard! Ontspannen ruiter... ontspannen paard. Nuchter, praktisch, geduldig, beeldend en voor wie wil, te begrijpen.